

DEL 1

GÄNGKRIG

*”Var man med förväntades fullständig lojalitet...
Svikare straffas på hårdast tänkbara sätt.”*

En millimeter från döden

Vi var alltid på vår vakt, men inte förberedda på något speciellt hot just idag. Jag såg hur några bilar kom runt hörnet på hotellbyggnaden. Allt gick snabbt. De hade 12 millimeters hagelgevär och började skjuta vilt mot oss. Vi var beväpnade men hann inte försvara oss.

Den här dagen hade vi hållit till borta vid hotellen nära San Salvadors flygplats. Vi planerade ett rån som skulle stärka cashflödet, ett ständigt återkommande behov. Hela gängets ledning från olika områden var samlade i ett ledningsmöte. Dessa sammankomster var strategiska men också en fest. Vi berättade historier och skröt för varandra. Vår sammanhållning byggde på de saker vi gått igenom. Tillsammans hade vi dödat och sett våra egna dö. Vi var bröder som åt från samma tallrik. Nu var det dags att ta ett strategiskt steg framåt. De som inte gick framåt, inte slog först, hamnade snart själva på ryggen. Detta var inte vad vi sett framför oss. Det var ju vi som skulle attackera och istället blev detta ännu ett nederlag, något vi fått vänja oss vid den senaste tiden.

Det var MS13 som attackerade oss, ett av gängen vi ständigt stred mot. Min barndomsvän, El Fanta, hade redan som ung blivit tvingad med i MS13. Vi hade lärt känna varandra under skoltiden när vi

båda var med i samma skolgång. Vi låg i luven på de andra skolorna, slogs, blev tagna av polisen och släppta igen. Hans pappa var pastor och han hade inget att göra med de grovt kriminella gängen från början. Men efter att ha blivit kär i en tjej som hade kopplingar till gänget och efter att hans familj hade hotats till livet, fanns det inget sätt att dra sig ur. Han var gisslan i gänget och levde under deras regler. Inträdesprovet i MS13 var att ensam stå mitt i en cirkel av gängmedlemmar som alla på en given signal misshandlade den nye medlemmen svårt. Han hade inte sett någon möjlighet att välja en annan väg.

Nu var han en av dem som satt i en av bilarna och såg allt som hände. Jag vet inte om han var tvungen att skjuta eller om han bara var med den här gången. Även om vi hade lovat att skydda varandra så var han maktlös just nu. Han var fast på sin sida och jag på min. Gängens logik hade satt oss på olika sidor av en osynlig men tydlig gräns. En gräns som var uppdragen av släktfejder, droger, makt, tatueringar, avundsjuka, vapen, missbruk, pengar och ett obegränsat begär av att bli respekterad.

Lika snabbt som skottlossningen börjat tystnade allt igen och bilarna försvann bakom nästa hotellbyggnad. De av oss som haft möjligheten hade sprungit åt alla håll och tagit skydd. Men när kaoset hade lagt sig skulle det ändå visa sig att flera av mina vänner dött den dagen. Det var en tidsfråga innan polisen skulle dyka upp på platsen. Själv låg jag på gatan, oförmögen att röra mig. Det blödde ymnigt från halsen. Jag kunde känna hur hjärtat pumpade ut mitt blod på marken. Jag hade hört att när man

håller på att dö kan hjärnan spela upp livet på några sekunder. Nu vet jag att det är sant. Jag såg mitt liv passera för min inre syn i svartvita bilder samtidigt som tiden höll på att ta slut. Jag hade varit i många farliga situationer förut och sett både fiender och vänner dö på helt nära håll. Vi pratade inte gärna om risken att dö, men vid varje kista som man vakar vid genom natten blir man medveten om att hotet är verkligt och att det inte finns någon anledning till varför det inte skulle kunna vara jag som begravs nästa gång. Nu var det i min kropp som ångesten spred sig, jag var rädd, rädd för att dö.

El Kamello, en av mina vänner, stannade vid min sida medan vi väntade på ambulansen som av någon anledning tog extra lång tid på sig att komma. Kanske det bara känns så när man själv ligger på asfalten, eller så dröjde ambulansen då de hade hört om ännu en av alla otaliga uppgörelser mellan gängen. Statistiken säger att tio personer om dagen dör i El Salvador på det här sättet. Men när det är ens egen vän eller man själv som ligger på trottoaren är det inte längre staplar i statistiken det handlar om. Ett hagelgevär ger ifrån sig en skur av små kulor som kan träffa flera centimeter i diameter. Ett hagelskott hade träffat mig i halsen. Den hade lyckats missa luftstrupen och ryggraden med några få millimeter. Någon millimeter från förlamning eller kanske döden.

Efter en evighets väntan kom ambulansen som transporterade mig till San Salvadors sjukhus. Där någonstans bland sjukvårdspersonal, ögon som tittade ner på mig där jag låg på britsen och folk som

pratade om mig över mitt huvud, kom min mamma in på sjukhuset. Hon var rädd och uppriven. Jag hörde på avstånd när läkaren förklarade att jag hade haft änglavakt och att det var som ett under att jag överlevt skottet. Skadan hade slitit upp halsen så den låg helt öppen från struphuvudet ända bak till nacken. Jag blev både förvånad och varm i hjärtat av att min mamma betedde sig så som man kan förvänta sig av en vanlig mamma i den här situationen. Så mycket hade kommit emellan oss under åren. Men nu visade hon sin kärlek och oro för sin son. Dessa ovanliga känslor lyckades jag plocka upp mitt i min kamp för överlevnad. Trots allt så hade hon under flera år lidit för min skull och oroat sig så många gånger, likt hundratals andra mödrar i gängkrigets El Salvador.

Mot alla odds lämnade jag sjukhussängen efter bara en vecka. Operationen hade gått bra. Med mig från sjukhuset hade jag ett stort skydd över operationssåret som stack ut från vänstersidan av nacken. Ärret gick från framsidan av halsen ända bak i nacken. Som så många gånger förr så tog jag mig hem till mormor. Min mamma var också där och väntade på mig. Det var den 23 december. Tillsammans drack vi oss fulla och firade att jag hade överlevt.

Under några månader gick jag som en robot, stel och med smärtor. Men jag hade överlevt min andra skottskada. Jag förstod att jag hade haft änglavakt. Skottet som träffade mig kom från ett automatgevär som skjuter nio skott åt gången. Träffas man av en skur blir skothålet flera centimeter. Det fanns ingen mänsklig förklaring att jag skulle ha överlevt det

skottet. Detta var ännu ett tecken på att min situation var ohållbar. Flera av mina vänner låg redan under marken och andra satt på långa straff i överbefolkade fångelser. Jag levde på lånad tid och hade kommit undan igen. För vilken gång i ordningen? Jag vet inte.